

JOHAN LEDUNG

Örnsköldsviks Museum / Konsthall
5/5-3/6

Det händer mycket på Örnsköldsviks museum och konsthall just nu . I caféet visas vävda mattor i skimrande jordfärger, som vid en hastig titt ser ut som traditionella kelimmattor i rött, blått och gult men vid närmare granskning visar sig ha mönster av stridsplan, granatspetsar och pansarvagnar. De är gjorda av afganska män i irakiska flyktingläger, som vävt in sina hemska minnen av kriget i mattorna. Även slingan runt kanten avslöjar sig efter ett tag bestå av en rad missiler. Chockartat men ändå kan man inte annat än njuta av det vackra och skickligt gjorda handarbetet. I trappan upp är det konstutställning av inskickat material från barn och ungdomar och på andra våningen visar Hampnäs folkhögskola upp sig med arbeten av eleverna på konsthantverkslinjerna.

Högst upp i museibyggnaden är det vernissage av Johan Ledungs utställning med främst måleri och skulptur. Ett citat av Bernardo Soares finns med i hans presentationsblad "Att välja sätt, att inte handla, har alltid varit mitt livs stora omsorg och bemödande". Det är det han hänvisar till då vernissagepubliken undrar över hur han kan få plexiglasen så matta. Jodå, han filar ner dem helt enkelt, vilket tar en god stund men, eftersom han gillar att sitta rätt upp och ner och bara tänka, passar det bra att ha något i händerna och samtidigt få något gjort. Själva målandet med akryl på glasskivorna går fort. Och det blir en intressant skugg- och djupverkan av färgen när man målar så här på båda sidorna.

Johan Ledung ser konstnärskapet som en forskning, ett upptäcktsresande i färg, form och material. En Nalle Puh målning är utförd på kopparplåt och två oljor finns även på pannå. Det är två målningar inspirerade av pappan som var lampfabrikör. I kvarlåtenskapen efter honom fanns mycket sladdar och skärmar att ta rätt på.

Rummen, som utställningen hänger i är mycket vackra, ljusa och svala. Johan Ledung har utnyttjat dem väl och valvet emellan rummen använder han som passepartout till några av målningarna. Från det ena rummet syns även den stora träfärgade skulpturen Maidens bluch breda ut sig i dörröppningen. Man förstår att den har tagit tid och kraft att foga samman. Det är pinnar av rönn, björk och hägg som slipats ner till en sammetsmjuk yta, och böjts in i varandra för att till slut bilda en svulstigt utagerande ros på golvet. Som en miniatyrvariant till den hänger en djupröd ros på väggen bredvid. Efter Goethes dikt har den fått namnet Röselein Röselein Röselein Roth.

Det hela är mycket lekfullt och fantasieggande och gör faktiskt betraktaren barnsligt lätt till sinnes.

Karin Westerlund